

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2025. április 3.
(csütörtök)

Szepesy László

42. GONDTALANSÁG ÉS ELBIZAKODOTTSÁG

Énekek: 209, 726

Alapige: Ámós 6,1-3

„Jaj azoknak, akik gondtalanul élnek a Sionon, és akik elbizakodnak Samária hegyén; akik a népek elejének elei, és akikhez jó az Izráelnek háza! Menjetek át Kalnéba, és nézzetek szét; onnan pedig menjetek a nagy Hamátba, és szálljatok le a filiszteusok Gáthjába; vajon jobbak-e azok, mint ezek az országok, és vajon szélesebb-e azoknak határa a ti határotoknál? Akik a veszedelem napját messze gondoljátok, és az erőszaknak széket emeltek...”

Imádkozzunk!

Drága mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által, hálaadással jövünk Eléd azért, hogy a mai napon is csodálatosan munkálkodtál, Szentlelked által nemcsak őriztél és tartottál minket a hitben, és adtad nekünk a Te igédet csöndességeink során, nemcsak gondviseléssel mutattad meg atyai szeretetedet, azzal, hogy ruháztál, etettél bennünket, dolgainkban, munkáinkban vezettél, segítettél, erőt adtál, hanem Jézus Krisztus golgotai keresztyének érdeméért minden áldásban részesítettél bennünket. Köszönjük, hogy az igében újból és újból emlékeztetsz erre, hogy minden, amire szükségünk van lelkiekben, az Őbenne már a miénk lehet. És köszönjük, hogy a Szentlélek alkalmazza ránk az Ő érdemét, az Ő munkáját, és hogy ezért valóság lehet számunkra minden egyes nap, amit Ő általa és Őérette kaphatunk. Köszönjük, hogy ez a lelki ének is emlékeztet arra, hogy mennyire drága az a világosság, amelyet sötét szívünkbe gyújtasz igéd által. Köszönjük Neked, hogy rá-

GONDTALANSÁG ÉS ELBIZAKODOTTSÁG

ébredhettünk erre gyermekeidként, hogy mekkora is a bennünk lévő sötétség, és még inkább áldunk azért, hogy Krisztus által, a Benne való hiten keresztül világosságot gyújtottál. Köszönjük, hogy az evangéliumot felragyogtattad számunkra, gyermekeiddé fogadtál minket, és azóta minden egyes nap ebben a fényben élhetünk, és az igéd valóban, mint mécses világíthat minden napi teendőnk, minden gondolatunk és minden döntésünk előtt minden utunkon. Kérünk, valóban segíts így megbecsülnünk a Te igédet, azt, hogy szólsz hozzánk, és könyörgünk, hogy most is világosítson, leplezze le azt, ami a szívünkben van, mutassa meg. De egyben, Urunk, erősítsen is a belső ember szerint, hogy Szentlelked formáljon bennünket egyre inkább Krisztushoz hasonlóvá, hogy ezáltal is Te dicsőíttessél.

Ezért kérjük, hogy most is az igét úgy add nekünk, hogy az ne szóljon hiába, hogy ne csak hallgatói, hanem megtartói, megcselekvői is hadd lehessünk, és ezáltal nemcsak egymásnak, szeretteinknek hozzunk áldást, hanem a Te nevedre is dicsőséget.

Így kérünk, hogy áldd meg együttlétünket, Rád figyelésünket Krisztusért!

Ámen.

Igehirdetés

Vannak olyan igeszakaszok, amelyeket nehezebben értünk meg, mivel nemigen tudunk azonosulni a megszólítottakkal és a címzettekkel. A felolvasott igeszakasz is sokak számára ilyen. Ámós prófétának Izráel és Júda népének felső rétegét, a leggazdagabbakat, a bírókat és a nép vezetőit kellett megszólítania, bűneikről és a közelgő ítéletükről kellett velük beszélnie. Ezért nevezi a próféta őket a nép elejének eleinek (tehát a legelsőeknek), azoknak, akikhez Izráel háza fordul igazságtételért, bírói döntésért, vagy éppen a bajokban segítségért. Sokan, mikor megértik ezzel az igeszakasszal kapcsolatosan, hogy ők a címzettek, akkor azt mondják, hogy én nem vagyok sem ország vezető, sem nagy hatalommal bíró ember, de még nagyon gazdag sem vagyok, ezért ez az ige nem rólam szól, nem hozzám szól, és ezért az abban leírtakat nem kell magamra vonatkoztatnom.

Csakhogy tudjuk jól, Testvérek, mert Isten a 2Tim 3,16-ban megmondta nekünk, hogy a teljes Szentírás Ótőle ihletett, és a teljes Szentírás hasznos a tanításunkra. Azaz minden igeszakasz, még a legnehezebben érthetőek is tartalmaznak olyan lelki üzeneteket, amelyeket Isten gyermekeiként mindig magunkra vonatkoztathatunk, elhíhetünk és megcselekedhetünk. Így kell megvizsgálnunk a mai igeszakaszunkat is. Lehet, hogy mi nem hasonló pozícióban és társadalmi helyzetben vagyunk, de mindaz a lelkiség, az a mentalitás, amit itt az Úr elítél a szóban forgó emberek életében, ezek jellemezhetnek minket is, más-más mértékben megjelenhetnek a mi életünkben is, és lehet, hogy éppen ezekben vétünk az Úr ellen. Másrészt pedig más igehe-

lyekből keresnünk kell arra a választ, hogy Krisztus uralma alatt élve mit és hogyan kellene másként hinnünk, tennünk, mint ezek az emberek. Tehát igenis van mondanivalója nekünk ezeknek az igeszakaszoknak, és ezért alaposan át kell azokat gondolnunk. Nézzük versről versre, hogy mit üzen az Úr a prófétán keresztül ebben az igeszakaszban. Mai alkalommal csak az említett bűnök felét tudjuk átnézni, következő alkalommal – ha az Úr engedi és élünk – majd folytatjuk az igeszakasz tanulmányozását, ami a 7. versig tart.

Az első versben két bűnt említ meg Ámós próféta: az egyik, hogy ezek a gazdag vezetők gondtalanul éltek, a másik pedig, hogy elbizakodottak voltak. Először beszéljünk a gondtalanságról. A gondtalanság alatt a próféta egyfajta gondolkozásmódot ért. Az ember a mindennapokban szembesül különféle szituációkkal, helyzetekkel, és nem mindegy, hogy mivel foglalkozik, mi az, amit elfogad, hogy az az ő gondolja is, őrá is tartozik, és neki is van teendője azzal kapcsolatosan, vagy pedig elzárkózik ez elől, és azt mondja: nem rám tartozik, nem az én gondom. Amikor Ámós próféta gondtalanságról beszél, arra gondolt, hogy ezek a vezetők így gondolkodtak, hogy bármi, ami történik körülöttük, ne zavarja az ő békéjüket, biztonságukat, gondoktól mentes életüket. Gondtalanságra való törekvés. Az ilyen gondtalan, nyugalmas élet – szeretném hangsúlyozni – önmagában véve nem bűn. Jézus Krisztus is azt ígéri az Övéinek, hogy akik Őhöz mennek, azoknak nyugalmat ad (Mt 11,28), tehát egyfajta békességet. Ez a lelkiállapot nem bűn. Ézsaiás próféta által az egyháznak azt ígéri Isten: „*Lássad Siont, ünnepeinknek városát, szemeid nézzék Jeruzsálemet, mint nyugalom hajlékát...*” (Ézs 33,20), tehát úgy festi le a várost, ahol ünnepeinek, nyugalom és békesség van, és ebben semmi rossz nincs. A Jer 46,27-ben pedig a babiloni fogságból visszatérő népének azt mondja Isten, hogy nyugalma és békessége lesz. Ez, mint ígéret fogalmazódik meg. A gondtalan élet tehát önmagában véve nem bűn, ahogy az sem, ha valaki gazdag létére élvezzi az anyagi biztonságot, és szabadidejét nyugalomban tölti.

De akkor mégis mit kifogásol ezeknek az embereknek a gondtalanságában Ámós próféta? Azt, hogy ők akkor, egy olyan korban éltek úgy, és törekedtek erre a gondtalanságra, amikor Isten világosan és érthetően hirdette a népnek és a vezetőknek bűneik miatti haragját, sőt akkor, amikor a népet különféle csapásokkal sújtotta, büntette az Úr. Egy ilyen korszakban a gondtalanság bűn. Ezekről a csapásokról a 4. fejezetben olvashattunk: Isten szárazsággal, betegségekkel, dögvésszel és háborúkkal sújtotta Izráelt, hogy térjenek vissza Őhöz. (Ezek egyébként napjainkban is sújtanak minket.) Amikor tehát Isten világosan kifejezi az Ő haragját és ítéletét, mit tettek ezek az emberek? Továbbra is keresték a gondtalanságot, a nyugalmas életet, nyugalomban éltek, nem gondoltak és nem is törődtek Isten haragjával, sem saját bűneikkel, sem felebarátaik nyomorúságával és szenvedésével, amelyet ők gazdagságuk miatt lehet, hogy kevésbé éreztek, mint mások. Mert a gaz-

GONDTALANSÁG ÉS ELBIZAKODOTTSÁG

---

dagság sok mindentől meg tud védeni. A hétköznapi dolgok fölött tud állni egy nagyon gazdag ember. Ezt a fajta gondtalanságot ítéli el itt a próféta, amikor az embert nem rendíti meg pl. Isten nyilvánvaló, és szóban is hirdette haragja, a különféle csapásokat látva nem alázza meg magát és bánja meg bűneit, egyáltalán nem kezd el azon gondolkozni, hogy ez nem azért van, mert esetleg vétettem? Hanem majdhogynem – és ezt hányja a szemükre Ámós – még vidámabban folytatták kicsapongó életüket. Miközben a hétköznapi valóság, a hétköznapi élet tele volt bűnnel, az Úr ítéletének jeleivel, hirdetett igéjével, ők ezekkel nem foglalkoztak, és mintegy elvonultan a maguk kis világában a gondtalanságot, a szórakozást és a nyugalmat keresték. Az ilyen gondtalanság szinte egyértelmű semmibe vétele Istennek, ami azt üzeni: nem törődöm Veled, mert úgymint biztonságban vagyok, engem nem érhetnek el a bajok, a különféle csapások.

Mi áll az ilyen gondolkodás és lelkiület mögött? Mert számunkra ez a fő kérdés, hogy ez a szívbeli állapot, ami ezt a gondolkodást és viselkedést eredményezi, az vajon ott van-e a bűnös emberben, vagy csak a gazdagokat kísérti. Mi áll az ilyen gondolkodás és lelkiület mögött? Nagyon világos, ha végig gondoljuk: önmagunk bálványozása és az önzés. Triviális, de sajnos nagyon is emberi. Az, hogy a legfontosabbnak és leglényegesebbnek magamat tartom az életben, minden dolgot annak az egy célnak vetek alá, hogy nekem jó legyen, jól menjenek a dolgom, és jól érezzem magamat. A gondtalanság mögött valami ilyesmi vágy áll. Az én nyugalmam mindennél előbbre való. Mindent azért teszek, hogy nekem jó legyen, tehát a cselekedeteim mozgatórugója is ez.

Vajon ez a gondolat nem kísért meg minden bűnös embert, mindannyiunkat? Vajon nem ez húzódik meg szívünk mélyén olyannyira, hogy hatással van mindenre, amit teszünk, hogy az én van a középpontban? Vajon az emberek nem azért dolgoznak, fáradoznak, viselnek el sok kellemetlenséget, hogy megszerezzék, amitől boldogságot remélnek és várnak? Hány ember élete forog ekörül: dolgozom, hogy megszerezhessem, hogy birtokolhassam, hogy nekem legyen, hogy az én vágyaim kielégüljenek. Sokan dolgoznak, hogy legyen pénzük, amelyen megvehetik, amire vágnak, és azt hiszik, azazal, hogy meglesz, attól lesznek boldogok, azt hiszik, a birtoklás örömet okoz és igazi boldogságot. Aztán amikor megvan, lehet, hogy egy rövid ideig éreznek valami boldogságszerűséget, aztán utána megszokottá válik az is, és jön a következő ürességérzés és a következő dolog. Akkor kell majd valami más, aztán megint más, és ez így megy tovább. Azok pedig, akik szórakozni szeretnek, mulatni, inni, bulizni (akárhogy is hívjuk), nem ettől remélik a boldogságukat? Ők meg ezért dolgoznak, hogy legyen pénzem, hogy elmehessek az ilyen helyekre és az ilyen közösségekbe. A tékozló fiút nem ez mozgatta? Add ki az örökségemet! Mire kellett neki? A nagyvilági életre, hogy számtalan emberrel lakomázhasson, élvezhesse az életet a maga elképzelése sze-

rint. Mindent, amit az ember tesz, saját érdekében teszi, mert világunk középpontjában mi magunk állunk, holott Istennek kellene ott lennie, és felebarátainknak. Gondtalanságot, nyugalmat keresünk, mindent ezért teszünk, és mindent, ami ezt megzavarhatná, kizárunk valamilyen formában az életünkben.

Ezek az emberek, akikről Ámós itt beszélt, miért nem törődtek a próféta intó és figyelmeztető beszédével? Azért, mert az megzavarta volna nyugalmaikat és gondtalanságukat. A negatívan csengő, kellemetlen bibliai üzenetek vagy a mindennapi élet árnyékos oldala mind olyan dolgok, amelyek csak növelik gondjaink számát, és nem segítik a nyugalmaikat. Ezért ezeket inkább kerülik, nem vesznek róluk tudomást, vagy egyszerűen nem törődnek velük, és helyette a mulatságba, a gondtalanságba menekülnek. Ezek az emberek nem törődtek azzal – mondja Ámós –, hogy mások éheznek körülöttük, mert éhínség volt a szárazság miatt. Inkább az volt a fontos számukra, hogy ők lakmározhatnak. Nem törődtek vele, hányan sírtak veszteségeik miatt, ők új nótákat találtak ki, és így dalolászta, énekeltek, szórakoztatták magukat. A sírás hangja nem olyan kellemes, mint a dalolgatás. Nem törődtek az Isten ítéletét hirdető próféta szóval, sem az Ő ítéleteivel, amellyel a népet sújtotta, és bűneiből megtérésre hívta, hanem azt hangoztatták: Isten szeret bennünket, mi az Ő kiválasztott népe vagyunk. Itt van Jeruzsálemben a templom, mi biztonságban vagyunk. Mindent azon keresztül ítélt meg, hogy az ÉN-nek mennyire jó, hogyan fogják attól érezni majd magukat. Ez az az önimádat, gondtalanság, amelyet Ámós által az Úr megítél, és amelyet leleplez ezekben az emberekben. Ez a lelkiesség pedig nemcsak az országvezetőkre, gazdagokra jellemző, hanem a bűnös szívre, a bűnös emberre. Lehet, hogy más-más mértékben van jelen az életünkben, de az óember mindig is énközpontú.

Krisztus ebből az énközpontúságból akar megszabadítani minket, és azt akarja, hogy szeretetünket ne magunk felé, hanem másfelé irányítsuk. Ne magunkra legyen csak gondunk, hanem elsődlegesen Istenre és Őbenne a felebarátainkra. Egyetlen krisztusi parancs világossá teszi ezt számunkra, mégpedig a nagy parancsolat. Nem úgy kezdődik, hogy szeresd magadat. Azzal kezdődik: *„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat”* (Mt 22,37-39). Az ÉN harmadikként szerepel ebben a parancsban: 1. szeresd az Urat, 2. felebarátodat, 3. mint magadat. Az ÉN-t tehát fel kellene váltania Istennek, és Őbenne a felebaráti szeretetnek. Ha tehát Isten bűneinkre figyelmeztet, és ítéletet hirdet nekünk, akkor azt el kellene fogadnunk, magunkra vennünk, és úgy szeretnünk az Urat, hogy kérjük Tőle: segítsen engedelmes életet élnünk, felebarátainkat jobban szeretnünk. Saját nyugalmaikat, gondtalan életüket olyan időben, amikor az Úr éppen ítéletet tart, nem lehet az elsődleges szá-

GONDTALANSÁG ÉS ELBIZAKODOTTSÁG

---

munkra, hanem keresnünk kell a megtérés útját, cselekedeteink megváltozásának módját. A nép vezetőiként ezeknek az embereknek nem a saját jólétükkel és gondtalanságukkal kellett volna foglalkozniuk, hanem a rábízottak testi és lelki biztonságával, jólétével és hitével.

Mint ahogy Jób is tette városvezetőként. Könyvében olvasunk erről, amikor az egyik barátja, Elifáz leírja, hogy Jób mint a város vezetője hogyan élt: „*Ímé sokakat oktattál*” – gondja volt arra, ha valami tudatlanság volt a városban, vagy az Úr útjai közül valami nem volt tiszta, akkor magára vállalta a tanítás gondját, ami, higgyük el, nem kis gond, nem kis feladat –, „*és a megfáradott kezeket megerősítetted*” – nem mentél el a megfáradtak mellett, akik esetleg panaszkodtak neked, hanem szívedre vetted őket, és megerősítetted őket –; „*a tántorgót a te beszédeid fenntartották*” – sokakkal találkoztál, akiknek nem volt világos: jobbra, balra vagy merre is menjenek, és akkor nem magas lóról beszéltél velük, hanem segítettél nekik, hogy utat és irányt találjanak az Úr akarata szerint –, „*és a reszkető térdeket megerősítetted*” – az erőtleneket, vagy akik a cselekedeteikben, az engedelmségben fáradtak meg, megerősítetted (Jób 4,3-4). Ilyen egy vezető, akiről az Úr beszél. Vagy gondoljunk csak arra, hogy Krisztus mint az Ő népének vezetője, látva a mi nyomorult helyzetünket, bűneinket, nem törődve a maga kényelmével, még azt is megkockáztatom, hogy nem törődve azzal, hogy a mennyben Őt dicsőítsék, otthagya a mennyet, szolgai formát vett fel (Úr létére), szegénnyé lett (gazdag létére), hogy mi Őáltala meggazdagodhassunk, bűneinkből kihozzon minket, és bevigyen az igazi nyugalomba, az Istennel való élő kapcsolatba és az örök életbe. Nem ilyen egy igazi vezető? Nekünk is ezért kellene fáradoznunk, és ha kell, akár gondtalan életünket is feláldozni ezért. Lehet, hogy nem egy ország, nem egy nép gondja és baja van ránk bízva, de vannak emberek, akiket Isten ránk bízott, akikért felelősek vagyunk, akik lehetnek – csúnyán fogalmazva – a mi gondjaink. A saját nyugalomunkért feláldozzuk őket, csak hogy ne legyen több gondunk? Mert Isten ezen az ígén keresztül ezt kérdezi tőlünk: képesek vagyunk feláldozni gondtalan életünket azért, hogy másoknak szolgáljunk? El tudjuk fogadni, hogy Isten nem a minden bajtól, gondtól és nehézségtől mentes életet kínálja nekünk, amit annyian keresnek manapság, hanem a küzdelmet, a harcolót, a szorgalmasan másokért munkálkodót, és e közben adja nekünk az Ő lelki békéjét? Pál apostol azt mondja Timótheusnak, hogy a hit harcát megharcoltam (nem a hit kényelmes utazását, mint a nyaralás). Aztán egy másik helyen egy boxmeccshez hasonlítja a hívő életet: mint a sportoló, küzdök, hogy megnyerjem, amit Isten megadott nekem. Másik alkalommal egy futóhoz hasonlít minket: minden erőm bedobásával célegyenest igyekszem, hogy az első legyek. A keresztyén élet nem a világi nyugalomról szól, ahogy azt a világi ember elképzei. Csak aki magára veszi az Úr igáját, és le tud mondani saját gondtalan életéről, tapasztalhatja meg, milyen az a nyugalom, amit

Krisztus ígér és ad az Övéinek, mert van Isten gyermekének nyugalma, de az Krisztusban van, és nem a tétlen életben vagy a világi szórakozásban.

A második bűn, amit Ámós próféta említ, az elbizakodottság, a túlzott bizalom. Miben bíztak ezek az emberek? Világos számunkra, hogy sajnos nem Istenben, hanem minden másban. De nem ítéltük el őket, mert sajnos a mi bűnös szívünk is sok mindenbe kapaszkodik. Ők bíztak abban, hogy biztonságos helyen éltek. Mind Jeruzsálem városát Sion hegyén, mind Samária városát Samária hegyén bevehetetlennek hitték, mivel olyan jól meg volt erősítve várfallal, bástyákkal, és a hegy maga is egyfajta természetes védelmet nyújtott nekik. Azt gondolták, ezek a városok minden támadásnak ellenállnak. Mi biztonságban vagyunk. A külső körülmények stabilak, azok nem változhatnak. Mint hogyha ez a világ ennyire stabil és nem változó lenne! Mintha Isten nem lenne mindennél hatalmasabb! Azután abban is bíztak, hogy a Sion Isten hegye, Jeruzsálem pedig az Ő városa. Ott áll az Úr temploma, ami nem tűnhet el, amit nem rombolhatnak le, hiszen akkor nem lenne hol az Urat imádni – legalábbis így gondolták. Nem értették, hogy Istent elsősorban „lélekben és igazságban”, igéjének való engedelmisséggel kell imádni, nem egy adott helyen, egy adott épületen belül pusztán. Továbbá hatalmuk, tisztségük és nagy vagyonuk volt az, amit a különféle veszélyek és bajok idején segítségül hívtak, amitől megmaradásukat remélték. Ugye, mint manapság a bankszámla. Hányan reménykednek a megtakarításban, az ingatlanba befektetett értékben, hogy majd ezek átsegítenek bennünket! Mintha nem az Úrban kellene bízunk, vagy mintha ezek nem úszhatnának el. Minden népnél különbenek gondolták magukat, mert ők Isten népe voltak, csak nem vették észre, hogy közben régen elhagyták az Urat. Csak szájukkal imádták Őt, de szívük és cselekedeteik távol voltak Tőle. Hány ember hiszi azt, hogy ő milyen jó keresztyén, és ezzel hamisan becsapja önmagát, de közben az élete az ellenkezőjéről beszél. Ha megvizsgálnák a mindennapjait, számtalan helyen találnánk azt, hogy eltérnek az Úr útjaitól. A hamis biztonság ilyen szempontból is kísért. Azt hitték ezek az emberek, hogy a próféták jóvendölései, miszerint Izráel országa és Samária városa meg fog semmisülni a közelgő asszír invázió alatt, soha nem fognak beteljesedni.

Ezért aztán az Úr felsorol néhány hatalmas várost, amelyek ugyanezekkel a dolgokkal dicsekedhettek: hatalmasak, erősek és gazdagok voltak, és ugyanígy hamis biztonságban éltek. Ámós itt megemlíti Kalné, Hamát és a filiszteus Gáth városát, mindegyikük fénykorában hatalmas város volt, hatalmas terület felett uralkodtak. Mégis hol voltak Ámós próféta korában? Mindegyiket elfoglalták, lerombolták, megfosztották hatalmától, és ha esetleg még léteztek is, jelentéktelen kis településekké váltak. Miért? Mert bizalmukat emberekbe, gazdagságba, pozíciókba, hatalomba helyezték, és nem fogták fel, hogy Isten ellen egyik sem véd meg. Ha Isten ítél, akkor nincs, aki meggátolja Őt ebben. Ezek a városok hatalmasabbak, erősebbek voltak Jú-

dánál és Izráelnél. Itt a próféta egy lehetőséget ad ezeknek az embereknek, mintha azt mondta volna: figyeljetelek, azt, amit hisztek, rosszul hiszitek, van ellenkező példa. Nézzetek ezekre a városokra, és tanuljatok az ő példájukból. Kellett volna tanulniuk más példájából, de elbizakodottságuk és gőgjük megakadályozta őket ebben. Mert Isten áldása az, ha valaki más bukásából tudunk tanulni, és saját kevélységünk jele az, ha erre képtelenek vagyunk. Velem ez nem történhet meg! Ezt mondja az elbizakodott ember. Velem ez nem történhet meg! Mással igen, de velem nem. A központban ÉN vagyok, és nem Isten, és azt hisszük, hogy én olyan nagy vagyok, olyan pozícióban vagyok, olyan gazdag vagyok, hogy ez velem nem történhet meg. De az Úr hatalmasabb nálunk.

Izrael népének vezetői is hatalmukban, erejükben, hamis biztonságukban bízva nevettek Isten ítéletein, kinevették a prófétákat, azt hitték, hogy azok az ítéletek őket ugyan soha nem érik utol. Ők biztonságban vannak és lesznek mindig is. Számptalan ember hiszi ezt ma is: pénz, pozíció, hatalom, ismerősök, mert ugye széles az ismerősi köröm – ezek azok, amelyekre a baj idején számíthatunk, amelyek képesek megmenteni és megtartani minket. Pedig az ige nem világossá teszi számunkra? Egyedül Isten irgalmában és kegyelmében bízhatunk, mert egyedül Ő az, aki meg tud tartani minket. Gondoljunk Jób esetére! Lehet, hogy sok mindenben keresztül ment, de hát Jób esete nem abban a legcsodálatosabb példa, hogy milyen sok baj és szenvedés közepette az Úr képes mégis megtartani az Övéit? Mennyi minden érte utol Jóbot! Ahogyan Mária is mondja a Lk 1,52-53-ban: Isten „*hatalmasokat döntött le trónjaikról, és alázatosokat magasztalt fel. Éhezőket töltött be javakkal, és gazdagokat küldött el üresen*”. Biztonságunk egyedül az Úrtól függ. Nem a hamis biztonságot kell keresnünk, amely nem képes megtartani, hanem az egyedüli igazi Megtartót és Szabadítót, Jézus Krisztust, aki képes minket rabságban is megőrizni és végül megszabadítani, mint Józsefet; aki üldöztetések közepette képes megtartani minket, mint Dávidot; aki elutasítás és megvetés közben is hű hozzánk, mint Jeremiáshoz; és aki elég kegyelmével képes megtartani minket, mint Pál apostolt, minden erőtlenség, bántalmazás, üldöztetés és szorongattatás közepette – ahogy az apostol mondja. Nem az Úr az, aki egyedül képes megtartani és biztonságot adni? Az elbizakodottsággal, hamis biztonsággal szemben lássuk be, hogy mások is voltak hozzánk hasonló helyzetben, akik aztán elbuktak, de Isten keze elég hatalmas és erős ahhoz, hogy megtartsa minket minden körülmény közepette. Ezért Ámós példaként említi ezeket a városokat, és az Úrra mutat: Őbenne kellene megnyugodnotok és biztonságot találnotok.

A következő dolog, amit az Úr megemlít, így szól: „*Akik a veszedelem napját messze gondoljátok, és az erőszaknak széket emeltek*”. Ez két egymással összefüggő dolgot jelent. Az egyik az, hogy az emberek többsége távolinak tartja és gondolja az ítélet napját. Az még messze van! Akár azt a na-

pot, amikor Krisztus visszajön, akár azt, amikor halálunk után személyesen kell megállnunk Isten trónja előtt, ezt a messze jövőben képzelik el. A számadás napjára úgy gondolnak, mint olyasvalamire, ami soha nem jön el, valaki még azt is tagadja, hogy létezik, ezért aztán az egyáltalán nem gyakorol rájuk semmi hatást. Az, hogy Isten előtt meg kell állni és számot adni, nincs semmilyen hatással rájuk. Messzinek gondolják, nem gondolják aktuálisnak, amivel foglalkozni kellene, mert sok minden más aktuálisabb. Aktuális az a híradó, ami a világ túlsó oldalán levő dolgokkal foglalkozik, arról tudnom kell, nem? De amit az Úr mond, azzal nem kell foglalkozni. Mert mennyire másként élnének az emberek, ha biztosan tudnák, és meg lennének győződve afelől, hogy holnap számot kellene adniuk teljes életükről Isten előtt! Mint a hamis sáfárnak. Nem rögtön elkezdenénk kapkodni? Nem másként élnénk? De tévesen távolinak hiszi a bűnös szív, pedig Krisztus figyelmeztet minket: nem tudjuk sem a napot, sem az órát, mikor jön vissza, vagy éppen mikor vesz magához minket. És a gazdag emberről is, aki újabb csúrt akart építeni, nem azt mondja Urunk, hogy „*bolond, ez éjjel elkéri a te lelkedet*”? Készen kellene állnunk arra a napra, nem távolinak, hanem mindig közelinek kellene hinnünk. A gondolkozásmódunkban kellene egy változás. Ne gondoljuk nagyon messzinek! Sose tudhatjuk, hogy melyik nap az, lehet, hogy éppen ma este vagy holnap.

Mert ennek komoly következménye van, ha így gondolkozunk. Mert ha távolinak hisszük az Úr napját, akkor az újabb és újabb bűnt szül az életünkben. Ezért leplezi le a próféta ezeket az embereket, és mondja nekik: „*az erőszaknak széket emeltek*”. Más fordítás így hangzik: az erőszakot közel hozzátok. Amíg az ítélet napját egyre távolabbnak tekintitek, addig a bűnt egyre közelebb hozzátok. Mert ha nincs ítélet, és nincs félelem amiatt, amit teszek, hogy el kell számolnom velem, akkor a bűn burjánzik, akkor azt tehetek, amit akarok, úgyse fog engem soha elővenni ezért senki. Ezek a gazdag vezetők azt hitték, nem kell számot adniuk bűneikért, igazságtalanságaikért, az emberek ellen elkövetett szörnyűségeikért, pedig közeledett hozzájuk az ítélet napja. Krisztus minket, gyermekeiket nem ilyenfajta gondolkodásra nevel és tanít, hanem azt mondja egyrészt, hogy mindig álljunk készen, mert nem tudjuk az időt. És sajnos nem állunk készen, mert mikor gondolunk ezekre a napokra? Súlyos betegségek, családban bekövetkező halálesetek idején tudatosodik bennünk, hogy az Úr elé kell állni, holott minden nap készen kellene lennünk. Másrészt pedig az elszámoltathatóság gondolatával kellene együtt élnünk, minden napunkat így végig gondolni. Ezeket a vezetőket, mivel csak a király volt náluk hatalmasabb, többnyire senki sem vonta felelősségre tetteikért: lefizették a bírókat, a szegényeket kifosztották, törvénytelenül cselekedtek, senki nem vette őket ezekért elő, és azt gondolhatták, hogy bármit megtehetnek, nekik nem lesz ítéletnap. Ezért, mivel nem kellett számot adniuk, sok mindent megengedtek maguknak.

A számadás gondolata Krisztus tanításában azonban újból és újból visszatér. Azért, mert Ő úgy tanított mindig is minket, hogy a nagyon fontos dolgokat többször elmondta, hogy jól jegyezzük meg. Gondoljunk csak a hamis sáfár példázatára, a tálumokat kapott szolgák példázatára (ott is a gazda visszajön, és az elszámolás napja jön), a gazdáját hazaváró szolga példázatára (vagy éppen aki nem várta haza, és betoppant az Úr), vagy a 10.000 tálummal adós szolgára, őt is a király számadásra hívja – mind-mind arra emlékeztetnek minket, hogy számadással tartozunk életünkért, tetteinkért és viselkedésünkért. Életünket jobban meg kellene határoznia ennek a gondolatnak, hogy számot kell majd adni, ahogyan arra Ámós is rámutat, és fékeznie kellene minket bűneink elkövetésében, ahogyan az Urunk iránti szeretetnek pedig ösztönöznie kellene az engedelmisségben, mert ha hívőként hiszek a számadás napjában, akkor elhiszem, hogy az a golgotai kereszten megtörtént. De akkor viszont úgy motivál engem, hogy legyek hálás érte, ne feledkezzem el arról, hogy Krisztus mit tett értem, hogyan adott számot helyettem. És hívőként is egyébként a cselekedeteinkről az Úr majd beszélni fog velünk.

Látjuk tehát, hogy mikre hívja fel a figyelmünket az Úr Ámós próféta által? A gondtalan, önző élet helyett a mások gondját hordozó, az énközpontú helyett istenközpontú, és így felebarát-központú életre indít minket. A hamis biztosságot ígérő dolgokban való bizakodás helyett egyedül az Úrban való bizalmat adja elénk, hiszen csak Őbenne lehetünk igazi biztosságon, bármivel is kelljen szembesülnünk. Végül pedig az ítélet napját tagadó, és ez által a bűnt szabadon engedő gondolkodás helyett a folyamatos készenlétre figyelmeztet minket az Úr, és arra, hogy úgy tegyünk bármit is ebben az életben, hogy legyünk tisztában elszámoltathatóságunkkal. Gazdagoknak szóló intés, de mindannyiunknak szóló útmutatás. Krisztus megmutatta, hogyan kellene élnünk. Ezeknek az embereknek az életében az ítélet következett be, Ámós sajnos olyan próféta volt, akit Isten eleve úgy küldött el, hogy nem fognak hallgatni rá. De Krisztus által Isten nekünk kegyelmet ígér, és megmutatja az Ő útjait, hogy tanulhassunk ezeknek az embereknek is a példájából, bűneiből, hogy hogyan kövessük Krisztust. Isten Szentlelke segítsen és vezessen minket ebben, mindazok megcselekvésében, amiről az ige itt utat mutatott nekünk.

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, hogy az emberi szív keménysége ellenére is mindig küldöd prófétáidat, és a Te igédet adod, hogy figyelmeztessenek, megtérésre hívjanak, Hozzád vigyenek közelebb. Urunk, Ámós által is hányszor hirdetted, hogy készüljön ez a nép a Te színed elé, és hogy térjenek Tehozzád. Köszönjük, hogy nekünk is adod a Te igédet, és hogy személyessé lehet, a mi bűnös szívünk indulatait, óemberi természetünket lep-

lezi le és mutatja meg. Köszönjük Neked, hogy azért beszélsz az ÉN-ünkről, hamis biztonságérzetünkről, a gondtalanságunkról, hogy azután vágyunk, és mindenről, ami elhangzott, hogy megszabadíts, új emberré, a Te gyermekeddé tegyél minket.

Ha még nem vagyunk a Tied, kérünk, könyörülj rajtunk, és bocsáss meg nekünk minden bűnt. És kérünk, hogyha már a Tied vagyunk, akkor segíts, hogy ne az óember diktáljon, hisz azt mondtad, hogy a bűn már nem uralkodhatik mirajtunk, Te vagy a mi uralkodónk, Te vagy a mi Istenünk, segíts, hogy Lélektől vezetettve tudjuk élni a mindennapjainkat. Segíts, hogy ne a kényelem hajszolása, ne az önérdek határozzon meg bennünket, hanem segíts valóban mintegy oltáron feláldozni saját magunkat, mint okos istentiszteletül Neked, megértve, mi a Neked tetsző, kedves és tökéletes akaratom. Segíts, hogy az elhangzottakra hadd törekedhessünk, a Lélek vezessen bennünket ebben.

Hálát adunk mindazért a munkádért, amelyet már elvégeztél. Hálát adunk, hogy az ÉN-t már megfosztottad a tróntól, de kérünk, hogy a vele való harcainkban továbbra is Te vezess, és Te legyél az első. Kérünk, Urunk, hogy segíthessük egymást azzal a lelkülettel és szeretettel, amely munkálkodott Jóban, amelyet Krisztusban láthattunk földi élete során, és mindazokban a vezetőkben, akiket elénk adtál pozitív példaként a Szentírásban, vagy éppen a mindennapi életünkben. Kérünk, hogy ezáltal is csak Beléd vessük a mi bizalmunkat és reménységünket, ne földi dolgokba, emberekbe vagy önmagunkba, hanem egyedül Beléd. Így kérünk, hogy áldj meg abban az élethelyzetben, amiben vagyunk.

Kérünk, hogy erősítsd betegeinket, add, hogy hit által Benned erősödjenek meg és maradjanak meg, még hogyha a test fájdalmait el is kell hordozniuk. Kegyelmed szerint pedig adj nekik gyógyulást.

Eléd hozzuk gyászolóinkat. Te, aki a feltámadás és az élet vagy, és aki legyőzted még a halált is, Te legyél, kérünk, az ő vigasztalójuk, megerősítőjük.

És kérünk, hogy segíts minden dolgunkban, szolgálatunkban, szeretteink között, itt a gyülekezetben is, vagy éppen a világban, akárhol vagyunk, hadd lehessen Rád mutató életünk.

Könyörgünk egyházunk vezetőiért, szolgálóiért, segíts, hogy a Benned való egyedüli bizalmat hadd hirdethessék, az evangéliumot, hadd örüljünk és hadd csodálkozzunk arra, amit, Krisztus, értünk tettél.

Kérünk magyar népünk vezetőiért is, legyél az ő vezetőjük, Szentlelked adjon nekik bölcsességet döntéseik meghozatalában. És adj nekik is élő hitet.

És kérünk, Urunk, hogy naponkénti dolgainkban, amikor a hit harcát harcoljuk, vagy éppen az előttünk lévő dolgokra koncentrálunk, és a hátunk mögött lévőket elfelejtjük, és célegyenest igyekszünk mindarra, amit megígér-

GONDTALANSÁG ÉS ELBIZAKODOTTSÁG

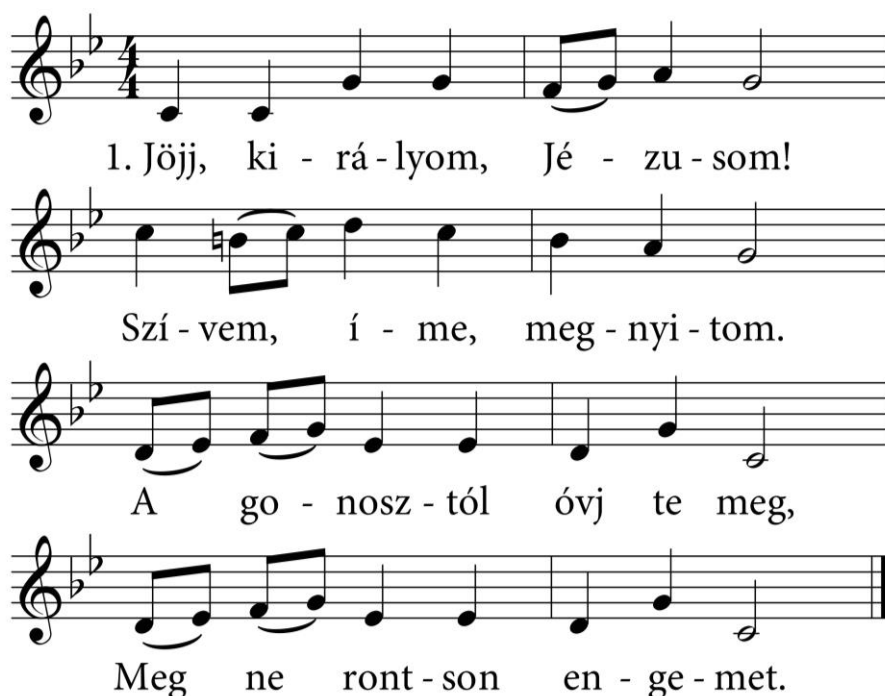
tél és kegyelmedből megadsz nekünk, segíts, hogy az erőnk Tőled jövő lehessen. A megfáradtakat erősítsd, és kérünk, hogy a testvéri közösség is hadd lehessen ebben áldásként jelen életünkben.

Kérünk, hogy egyen-egyenként is vigyél előbbre minket a megszentelés útján, add, hogy akarodat ne csak értsük, ne csak ismerjük, hanem Lelkedtől indítatva akarjuk, vágyjuk, és meg is cselekedjük.

Így őrizz minket naponként a hitben, kegyelmedben, Krisztust követve, az Ő áldozatáért és az Ő kegyelméért!

Ámen.

szöveg: B. J. Ignatius | fordítás: Podmaniczky P.
finn népi dallam 726

1. Jöjj, ki - rá - lyom, Jé - zu - som!
Szí - vem, í - me, meg - nyi - tom.
A go - nosz - tól óvj te meg,
Meg ne ront - son en - ge - met.

2. Véreddel, mely el-kifolyt, / Mosd le rólam, ami folt;
Élet útját megmutasd, / Én meg nem találok azt.
3. Gyógyítsd meg sok nyavalyám, / Enyhíts szívem bánatán;
Kétség, gond ha gyötrenék, / Biztasd nádszál hitemet.
4. Van hatalmad rá, tudom, / Míveled, édes Jézusom:
Hit, remény és szeretet / Töltse be a szívemet.
5. A keresztet te adod, / Adj hozzá alázatot:
Hordjam olyan csendesen, / Mint egykor te, Mesterem.
6. Majd ha véget ér a harc / S megpihentetni akarsz:
Megragadom jobbodat, / S mennyországod befogad.